

هكود قائل

(ناول)

Ketabton.com

كال: ١٣٩٩

ليكوال: فيض الله امين

د کتاب پيژندنه

گوډ قاتل

فيض الله امين

۱۳۹۹

د کتاب نوم

ليکوال

کال

<https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan>

فېسبوک پته

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دالی

تولو د علم، پوهی او ادب مینوالو ته

مازديگروو، د څلورو خړو ديوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د ټوپک له خولي درې مرمې بهر شوي ، له چنارونو مرغيو او بلبانو د اسمان پر لور وزرې وړپولي ، په كلي کې وپره خواره شوه ، ټولو د خير دعاگاني کولي ، يوه ډله خلکو چې د جومات ملامام هم ورسره وو د يو کور په لور منډې کړې ، دروازه يې ټک ټک کړه ، د کور له ننه يو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک يې؟

ملاصيب ځواب ورکړ:

زه يم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، يو سړی راووت اوږده گيره، گرگتو ويښتان، سپين پوستکی يې درلود ، په مخ کې يې گونځي معلوميدي ، د څلوېښت پنځه څلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په ليدو حيران شو پوښتنه يې وکړه:

- څه خبره ده! ولي دومره ورخطا يې؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه يو ځوان اوويل:

- زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوريدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونيوه:

- هو زمرکه ډزې د څه وي! خير خو وو؟

د هغه رنگ زېر واوښت ، شيبه غلې وو.

ملا هغه ته اوويل:

- وايه کله زمرکه څه خبره وه؟

زمرک مسکې شو ، هغوی ته يې اوويل:

- بڼه تاسو د ډزو لپاره دلته راغلي يې!

اول خو ما اوبخښی ، چې تاسو مې وډار کړئ.

هغه داسې ده ملاصيب ، زما زوی پيداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له خان سره يې اوويل:

- شکر خدايه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پيداکیډو مبارکي ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته يې اوويل:

- زمرکه هغه يو چا رښتيا ويلي چې افغانان پيداکيږي هم په دزو مړه کيږي هم په دزو ،
ډېر خوښ شوم چې تاته خدای تعالیٰ اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړۍ خبرې سره ټولو وخنډل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازي په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوويل:

- هلی رايې چې د خدای يادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورگانو وروسته يې لسم اولاد زوی پيدا شوی وو له
خوشحالی څخه په جامو کې نه خایده ، اوس د دوه لورگانو او يو زوی پلار وو ، اووه
لورگانې يې په ماشومتوب کې د شري او ملاريا مريضو مړې کړې وې.

زمرک په انگر کې غږ کړ!

- غوتی لوري! وه غوتی!

غوتی غږ نه کوه ، زمرک بيا غږ کړ خو ځواب يې ترلاسه نه کړ ، د کوتي پرلور روان
شو.

غوتی له سپين مخ او سپينو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټيکري کې پټ کړی
وو ، سترگی يې د ځمکې پرلور نيولې وې ، لاسونه يې پر سينه ايښي وه ، د پښو
گوتې يې قبلي ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوويل:

- شاباس لوري ته خو د ملاصیب څخه هم مخکې لمونځ کوي.

له کوتي بهر شو ، انگر کي د منجو څخه جوړ شوي زاړه کت باندي کېناست ، بالښت يي ديوال ته ورنږي کړ ډډه يي اووهله.

غوتي سلام وگرځوه ، لاسونه يي پورته کړل لنډه دعا يي وکړه.

جاينماز يي ټول کړ ژر د باندي اووته ، د پلار مخي ته ودریده ، شونډي يي وڅوځيډي:

- بابا تا ماته څه ويل!

زمرک هغي ته اوويل:

- لوري د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چي څانگه لور او مور مي چپرته دي؟

غوتي پلار ته اوويل:

- څانگه د گاونډيانو کره تللي ويل يي چي د ورور زيري پري کوم ، او انا جانه مي د مور سره د ننه کوټه کي ده ، د ورور په تړلو کي ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوتي ته يي اوويل:

-لوري زما لونگي راوړه!

غوتي لونگي ورته راوړه ، زمرک لونگي تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځي هغه ته خلکو د زوی پيدا کيدو مبارکياني ورکولي ، هغه په خپل زوی باندي د ايمل خان نوم کېښود.

ايمل خان غټي شني سترگي ، خړ ويښتان او سپين رنگ درلود.

د زمرک يوازينی ورور تراب په دوبي کي مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پيدا کيدو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالي يي کورته ورځ کي دوه درې ځلي زنگونه وهل ، تراب څلور کاله مخکي کوژدن کړي وه ، خو د لور ولور په خاطر يي له څلورو کالو راهيسي په دوبي کي د مسافري شپي سبا کولي ، تر دې وخته يي د ولور نيمايي برخه پري کړي وه ، غوښتل يي چي کور ته راستون شي او د واده لپاره تياري ونيسي.

زمرک بالښت ته ډډه وهلي وه مور يې او غوتې د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور ځانگه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جیبونو کې يې ورته گوتې وهلي ، د هغه تليفون ته زنگ راغی ، جیب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لور اواز يې اوويل:

- الو

شيبه غلی وو ، شونډې يې وخوځيدې:

- ترابه څنگه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

- شکر دی ښه دي بابو، ځانگه، غوتې، ايمل خان او ورپنداره دي ټول ښه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

- بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږيږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

- بابو ما ټيکت اوکي کړ(وکر) ، که خير وو د جمعي په ورځ درځم او رښتيا نن مارکېټ ته لارم تاته مي بوتان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاگانې کوه چي پخیر درشم!

د مور له سترگو يې اوښکې روانې شوې:

- زويه الله دي پخیر راوله ډېر مي ياد شوی يې ډېر وخت دي اووتو.

ځانگه د بابو ترڅنګ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چي تليفون ورکړ.

ځانگي تليفون غوږ ته يووړ ، په تتوي لهجه يې خبرې شروع کړې:

- داده ورورته مي موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنگري او ژاولي.

زمرک کټ کې ناست وو ، خنډل يې ، هغې ته يې اوويل: - لوري تاخو ټوله دوبي تري او غوښته!

تراب هغې ته اوويل:

- سمه ده زما نانځکي ، درته اخلم يي.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغړيدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستي وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافري وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعي ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې بنکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتگار اعلان وکړ:

- گرانو مسافرو موږ د بنکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمر بندونه مو وتړئ!

ټولو قمر بندونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې بنکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې ستريا اوباسله ، له هوايي ډگره د باندې اووت ، موبایل ته يې افغانۍ سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنګ اووه:

- سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له اړپوت څخه د باندې راووتم.

زمرک خواب ورکړ:

-وعلیکم سلام وروره ، شکر چې پخیر راورسیدی ، لاره کې خو مشکل نه وه ؟

- نه لالا هيڅ مشکل نه وه ، پخیر راورسیدم.

زمرک هغه ته اوويل:

گوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوي غله بيخي ډېر دي او بله دا چې له اړپوت څخه سيده د پکتيا اډې ته موټر ونيسه او هلته د پتان موټر پيدا کيږي ډارپک(سيده) همدلته راشه! د گردېز موټرو کې مه سپارېږه!

تراب وخنډل هغه ته يې اوويل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد يم پام مي دی ته بي غمه اوسه!

دواړو خدای په امانې واخیسته ، تراب یو بیک شاته واچوه ، سټیکس یې په لاس کې واخیست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تیارېانې روانې وې ،

غوټی او ځانګې د کور انګر جارو کوه ، د ځانګې جارو درنده وه ، پورته کولی یې نه شوه ، له غوټې څخه یې د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، ځانګې ورمنده کړه ، غږ یې کړ!

-پلار مې راغی

زمرک وو ، په لاس کې یې څو پلاستیکونه وه.

ځانګې پلار ته اوویل:

- بابا ماته دې پاپر راوړل؟

زمرک ټیټ شو ، ځانګه یې غږنې ونيوه.

هغې ته یې اوویل:

- زه مې د نانځکې لور پاپر کله هېرولی شم ، د واسکت جیب ته یې لاس کړ د پاپرو خلته یې راوویسته، هغې ته یې ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښنه میوه او میتیایې راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته یې ورور کور ته راتلو ، غوټی ته یې غږ کړ:

- لورې غوښنه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راوړسیري ، وړی به وي ، ښه خوندوره یې پخه کړه!

غوټی ورغله ، د غوښنې پلاستیک یې واخیست، پلار ته یې اوویل:

- بابا ټوماتر دې ورسره راوړل؟

زمرک د هو په ښه سر وڅوڅوه ، هغې ته یې اوویل:

هغه تور پلاستیک گوري ، همغه کې ټوماتر دي.

زمرک به شیبه په شیبه تراب ته زنګ وهه ، هغه گردیز ته رسیدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسیري ، له گردیز څخه تر پټان ولسوالی پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر گردېز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی گردېز کې بنکته شول ،
تراب مخکې سیت ته بدل شو ، ډرایور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرایور ته اوویل:

- لږ ودرېږه یو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، بڼه ده چې لږ صبر وکړي یو څو
کسان راواخلي!

ډرایور په زوره وخنډل ، تراب ته یې اوویل:

- وروره زه له هغو ډرایورانو نه یم چې سپرلی پسې یې سترگې اوځي ، روزي رسان
الله دی ، څو اودرېږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجی ورغی ، لاسونه یې خولې ته ونيول ، په دوسمال یې خوله پاکه کړه ،
شونډې یې وڅوځیدې:

- بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم
اوجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پرې
وگټو.

ډرایور وخنډل هغه ته یې اوویل:

- زه نور نه پوهیږم خو زموږ ملایان وايي چې روزی پسې منډې مه وهی.

د موټر ټایر په موربه برابر شو ، تراب ټکان اوخوړ ، لږه شیبیه دواړه غلې وه ، تراب
شونډې وڅوځولې چوپټیا یې ماته کړه هغه ته یې اوویل:

- ته پوهیږي! زموږ ملایان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپیر لري، دلته خلکو د
اسلام ریښتیني مخ نه دی پیژندلی ، دوی ته اسلام یوازې په ږیره او لونگی کې
بنکاري ، ملایان چې وايي روزی پسې منډې مه وهی دا خبره بیخي غلطه ده، موږ
پوهیږو زموږ خوږ پیغمبر محمدص د مکې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل
راوړل او تجارت یې کوه ، تجارت خلک د گټې لپاره کوي او گټه خلک د دې لپاره
غواړي چې روزي پرې لاسته راوړي.

ډرایور د هغه خبرو ته غوږ نیولی وو ، بیا یې پوښتنه وکړه:

- ایا دا امکان لري چې له الله تعالی پرته موږ یو کار وکړو؟

تراب دسمال واخیست په مخ یې تېر کړ ، هغه ته یې اوویل:

- نه دا هيڅ امکان نه لري ، بي شکه چې مور له الله تعالى پرته هيڅ کار نه شو کولی ، خو الله تعالى مور ته داسې نه وايي چې تاسو قرار کيښئ زه درته روزي کور ته رسوم . هغه فرمايي چې تاسو حرکت کوئ زه به برکت کوم .

که چېرته زمور مخي ته تياره ډوډۍ ايښي وي ، مور لاسونه په بغلو کې ټينگ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالى مور ته ډوډۍ په خوله کې راکوي دا غلطه خبره ده ځکه الله تعالى مور ته لاسونه د همدې لپاره راکړي چې ويې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

مور ته يې دوه لاسونه راکړي ، هر لاس پنځه گوتي لري هر ه گوته څو ځايه بندونه لري ، کولی شو چې څو ځايه يې قطع کړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې کله ډوډۍ زمور مخي ته ايښي وي مور لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، کله مو چې لاس و غځوه نو ډوډۍ گوتو کې راخلو په گوتو کې يې سره راټلوو که چېرته مو گوتو کې څو ځايه بندونه نه وي مور به ډوډۍ ځنګه خولي ته جوړوله؟

زمور لاسونه دوه ځايه قطع کيږي يعنې دوه بندونه لري که چېرته نه قطع کيدی زمور لاسونه سيده پاتي کيدلی ، مور به خولي ته ډوډۍ ځنګه وړله؟

مور که چېرته يوازې د لاسونو، گوتو او په هغو کې څو ځايه جوړو شوو بندونو ته اوگورو نو پوهيږو چې الله تعالى دغه د يو کار لپاره پيدا کړي ، بي حکمته نه دي.

که الله تعالى انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پيدا کړی ، نو بيا يې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زمور ملايان وايي چې مرگ په خپله نيټه دی ، له مرگه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالى او غوښتل مرگ درته راځي ، خو الله تعالى مور ته عقل راکړی د دې لپاره چې د بنو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهيږو چې الله تعالى مور ته ژوند د دې لپاره راکړی ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرايور ته مخ واړوه هغه غوږ نيولی وو بيا يې اوويل:

زه تاته يو مثال درکوم! يوځای کې اور لگيدلی ، زه ورځم ځان ورغورخوم او زه دا وایم چې مرگ خو هسې هم په نيټه دی ، دلته چې ماته الله تعالى عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو مور اوپوهيږو ، چې اور انسان وژني ، مور بايد اورنږدی نه شو ، او که بيا هم مور اور ته ورځو نو ايا الله تعالى به د قيامت په ورځ له مور څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

درايور وټوخل هغه ته يې اوويل:

- وروره نه ته ملا يې نه زه ملا يم ، دې خبرو کې گوتې مه وهه ، هغه څه وايي چې د خدای په کارونو او د بيجلی په تارونو کې گوتې مه وهی.

تراب وخنډل ، له ځان سره يې اوويل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

درايور ټيليفون له جيب څخه واخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ په ټيليفون کې يې اوويل:

- الو مشره څنگه يې! غوښته مې دروانه کړې چې بل چپرې لار نشي ، هملته ودرېږه ، درته به يې وسپارم.

ټيليفون يې قطع کړ ، جيب ته يې واچوه ، راډيو يې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډيو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالۍ اوسيدونکي د مرکز گردېز او پټان پر لويه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي ، دوی وايي چې په ياده لاره هره ورځ سلگونه موټر د غلو له لوري اودرول کېږي او د سپرليو پيسې او نور شيان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنيوی وکړي)

درايور وخنډل ، ويې ويل:

- دې رزيلانو ته گوره چې دروغ وايي ، موږ هره ورځ په دې لاره څو او راڅو تراوسه مو کوم داسې څه ونه ليدل. راډيو يې بند کړه ، ميموري کار يې ورواچوه د نذيه اقبال دغه سندره پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه يم حيرانه

دواړه په نشه کې دي خبر نه دي د ځانه

اوف اوف زه به ليونی شمه)

د درايور په اوجود کې د سندرې په اوریدو سره مستي څپې خوارې شوي ، يو دوه ځلې يې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب درايور ته په حيراني سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور ورور او مور ليدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوبنۍ لاره پرې نه ختميدله.

موټر به کله ورو او کله تېز شو ، تراب سرک ته وکتل ډېر په بد حال وو ، خوله يې وڅوڅيده :

- توبه خدایه! څلور کاله مخکې خو دا سړک دومره نه وو خراب ، اوس خو بیخي له کاره لویډلی.

ډرایور یوازې وخنډل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو، لاره زیاته خرابه وه هغه تراب ته اوویل:

- ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

- ترابه! ته پوهېږې! زما ډېر ملګري دلته سیدکرم کې دي.

تراب وویل:

- بڼه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې یو بل موټر ګرد جوړ کړ ، تراب وتوخل ، شیشه یې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سینه ولږیده.

ډرایور په قهر اوویل:

لعنت خو دې پر داسې سړکونو شي.

بنکته شو ، د موټر لاندې یې سر تیت کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو، وروسته یې اوویل:

فکر مې وکړ چې د کتاساري مېرمن دې ډاډه کړه(مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوری معلومیده ، د یوې شیبې لپاره به یې سترګې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټایرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترګې به یې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خیالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنگه کور ته ورسیدم ، مورجانه مې غېږ کې نیسم ، په مخ او لاسونو یې بنکلوم ، بیا له لالا بڼه ټینګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکې شو.

ډرایور تراب ته پام شو ، هغه ته یې اوویل:

- لکه چې ډېر خوشحال یې ؟

تراب اوویل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

ډرایور وخنډل او مخي ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستي تېر شو ، ماښام تياره په لږيدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلي د سړک په منځ کې ودریدې ، نقاب لرونکي وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د ډرایور خواته د توپک خوله تاوه کړه ، د ودریدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايي سره ډرایور ته کتل ، ډرایور هغه ته اوویل:

- ولسي پاڅون کوونکي دي ، اندیبننه مه کوئ!

موټر يې ودروله ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر توپکي ونيوي ، تراب ته د راپيو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکي غله دي ، د يوه غله له لاس څخه يې توپک ونيوه ، په دواړو غلو يې ډزې وکړې ، يو يې په پښه اوويشت ، بل يو څخه توپک په ځمکه ولوید ، گوډه گوډه منډه يې وهله ، له مخ يې دسمال او غورځيد ، بادامي سترگي يې په رانجه تورې کړې وې ، گرگتو اوږده (تاو رتاو) ويښتان يې درلودل ، پلن بېر لاسونه يې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرایور په ځمکه پروت توپک ته منډه کړه هغه يې واخيست.

د تراب په لاس کې توپک وو ، لاسونه يې رپيدل ، د ډرایور لور ته يې مخ واړوه ، چيغه يې کړه!

- هله راځه چې ځو!

ډرایور ولاړ وو ، څه يې نه ويل.

هغه وروراندې شو: هله راځه چې ځو کنه ولي ولاړ يې!؟

ډرایور لاسونو کې توپک نيولي وو ، تراب ته يې اوویل: راځه موټر ته پورته شه ځو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه يې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

- لاسونه دي پورته کړه ، او توپک په ځمکه او غورځوه!

هغه په حيراني سره شاته مخ واړوه ، ډرایور يې په سر توپک نيولي وو.

د تراب شونډې وڅوځيدې:

- ته هم د دوی سره يې!؟

پرايور وځنډل:

- هو که چپرته تا سرزوري نه وی کړي ، شيان دي دوی ته ورکړی وای ، بيا په ما او تا يوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شريکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دي ځايه ژوندی نشي تللی ، څوک چې زموږ څهرې اوگوري بيا يې ژوند ناممکن دی.

تراب ورخطا او حيران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستې پوليس راورسیدل ، د تراب سترگي د پوليسو په ليدو وځليدې ، زړه يې ډاډ پيدا کړ ، چې بڼه شوه پوليس راورسیدل ، چې کله نږدې شول ، له پوليسو سره يو کس گوډه گوډه پېښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، هغه کس وو کوم چې شيبه وړاندې تېښتيدلی وو.

د پوليسو مشر د تراب په ليدو سره په زوره وځنډل ، گوډ سپري ته يې اوويل:

- بڼه بازه دي په تاسې ډزې کړې وې!؟

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوويل:

- قومندان صيب دوی غله دي ، غوښتل يې چې زما شيان واخلي ، پرايور هم ورسره دی.

قومندان په رشخند سره اوويل:

بڼه دوی غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به يې پل چرخي زندان ته درته وليزم.

قومندان غږ کړ!

- بازه دلته رانږدې شه!

باز گوډه پېښه وهله ، ترڅنگ يې ودرید.

قومندان هغه ته اوويل:

- دې سړي څنگه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړي؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کړنگ شو ، رنگ يې ژېړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پوليس ډرايور او غله ټول سره يو لاس دي ، د ناهيلې کندي ته وغورځيد په زړه کې يې تېره شوه چې نور يې د ژغورلو چانس نشته ، د پوليسو قومندان غټ بېر ويښتان او شاخ بربټونه درلودل ، يو قدم شاته شو ، تراب ته يې په گډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرايور او گود باز د سوکانو او لغتو گذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې بڼه پرې ستري شول.

د هغه له خولې ځکړوي وتل دوی ته يې زاری کولې:

- خير دی ما ، مه وهی ، هرڅه درسره واخلي ، ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله يې خلاصه کړه:

- کور ته خو به خامخه ځي ، نه رښتيا ځي به نه ، وړل کېږي به.

تراب هغه ته اوويل:

- خير دی ما پرېږدی کور کې مې مور راته په تمه ده.

باز وخنډل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه يې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانی يې له جيبه ترې اوويستی، تليفون او نور هغه شيان چې د کور لپاره يې اخیستی وه ټول يې ترې واخیستل.

باز له ډرايور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر يې کېښود.

د تراب زني لړزه کوله، د بې وسه انسان په څېر يې له دوی څخه د خلاصون خيرات غوښت ، له بدن يې دم دوک ختلی وو ، سترگې يې رډې راوتلي وې مخې ته يې مور او کور تاويدل.

بيا يې اوويل:

- خير دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز گوتې ته زور ورکړ ، په هغه يې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترگو يې غټ رايه څاڅکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترگو ته يې د مور ځلور کاله پخوانی انځور تاویده راتاویده ، وروستی ساه يې اوويسته. سترگې يې سره ورغلي

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسيدلی وای ، درې ساعته کېدل چې هغه ته يې زنگ وهه خو تليفون يې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاينماز پرېوته ، خدای تعالیٰ څخه يې د تراب سلامتيا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته يې غږ کړ:

- بابو زه ځم ، ته مه خفه کېږه تراب ورور مې روغ رمت راولم ، کېدای شي لاره کې يې موټر خراب شوی وي ، زه به يې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، هلته يې د کابل په اډه کې د خپل ورور پوښتنه وکړه

ټول په دې خبر وه ، چې ورور يې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ویلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوي.

ټولو ته يې اوويل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوي وي ماته اووایي ، په ورور مې څه شوي؟

يو کس رامخکې شو زمرک يې گوښه کړ ټوله خبره يې ورته وکړه ، شيبه وروسته د زمرک چيغو په بازار کې د غم شپېلی و غږوله ، د کليوالو موټر يې کرایه کړ ، د سيدکرم په لور زمرک او يوڅو نور کليوال ورسره روان شول، مور يې د زمانو په ورکيدو سره په اندېښنه کې وه شيبه په شيبه يې ژړل ، غوټی يې ترڅنگ ناسته وه ، هغې ته ويل:

- انا جاني ژاړه مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کليوال يې سيدکرم ته ورسيدل د پېښې په ځای کې يوازې وينې پاتې وې د تراب جسد د پوستې پوليسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره څادر لرې کړ هغه ژړل کليوالو تسليت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره يوځای وو ، زمرک ته يې د قاتلينو د نيولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرك او كليوالو يي د تراب جسد واخيست د كور په لور روان شول د زمرك له سترگو په ټوله لاره اوښكي بهيدي.

كليوالو ورته ډاډ وركوه ، هغه ويل: چې زه به بابو ته څه وايم! هغې ته ما اوويل چې تراب درته روغ رمت راولم ، په مخ يي د ځادر پيڅكه تېره كړه اوښكي يي پاكې كړي.

مور يي ټوله شپه په ويښه او انديښنه كې تېره كړې وه ، د زمانو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوى په كور كې بروبډر جوړ شو ، د كلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخكې د دوى كورته ورغلي وې.

مور يي د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه يي رپيدل ، خبرې يي ستوني كې بنديدي.

له ښځو يي همدا پوښتنه كوله: په تراب زوى مي څه شوي! زوى مي چېرته دى؟ هيڅ ښځې دا جرات نشو كوى چې اصلي خبره ورته وكړي.

د كور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې كړې ، غږ يي كړ!

- هلى تراب يي راوړ!

د تراب تابوت يي د كور په دروازه دننه كړ ، مور يي د تابوت او كټ په ليدو چيغې كړې ، دومره چيغې يي اووهلې چې د ټول كلي د سترو وړو له سترگو اوښكي وبهيدي ، چيغو يي د اسمان پرېښتې وژړولې د كلي مرغانو او بلبلانو د غم سندرې زمزمه كولې.

د تراب د مرگ كال پوره شوى وو.

زمرك انگر كې په زاړه كټ ناست وو ، په فكرونو كې ډوب وو ، د كور دروازه ټك ټك شوه ، هغه خولى په سر كړه ، ستړى غونټې د يالله په ويلو سره له خپل ځايه جيگ شو ، د دروازي په لور روان شو ، غږ يي كړ! - څوك يي!

د دروازي له شا يو كس ځواب وركړ:

- زه يم ، تورگل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورگل سره يې ستړې مشي وکړه ، هغه ته يې اوويل:

څه خبره ده تورگله ، څنگه دي پېښه راوکره ؟

تورگل اوويل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترگل وار دی ، ما ويل خبر دي کړم چې بيا ونه وايي.

هغه د تورگل په مت لاس کېښود ، شوندي يې وڅوڅېدي: بڼه شوه تورگله ، چې راپه ياد دي کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بيخي هېر وو.

تورگل اوويل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوويل: تورگله چېرته ځي! چای به دي څکلی وو بيا به تللی وي.

تورگل په ځندا شو ، شوندي يې خلاصي کړي: زمرکه ، نن نه کېږي ، قرض دي وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کت کې کېناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنگ يې کېناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلومېږي؟

هغه مور ته ورنږدي شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي، مور هغه کار ولي ترسره کوو؟

مور يې وځنډل هغه ته يې اوويل:ولي زويه مور کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او مور يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنی ، مور يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوي مور يې رسوو.

د بل چا حق مه خوري، مور يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته مور يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي مور يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلی دي په خپله خوبنه واده وکړي مور د هغوی خوبنه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخیستل حرام گرځولي مور یی اخلو.

بابو دا نو څنگه مسلماني شوه؟

مور بیا په کوم دلیل جنت ته د تلو ادعا کوو؟

په کوم دلیل له الله تعالی څخه د بڼې ورځي تمه لرو؟

مور یی غلې وه بیا یی هغه ته اوویل: زویه دا خبرې دې ولې وکړې؟

زمرک اوویل: بابو هسی زړه مو راپک شو ، هغه ملک صیب ، د تراب خسر څو ورځي مخکي راغلی وو ، ویل یی د تراب د مړیني کال پوره شو ، تاسو باید یوه پرېکړه وکړئ.

مور یی په ژاړه شوه له خولي یی د تراب زوی د مرگ دردونه اووتل: اخ ترابه زویه اخ!

زمرک مور په غېږ کي ونيوه هغی ته یی اوویل

- ژاړه مه موری.

د دروازي ټک ټک شو ، زمرک پاڅیدو ورځی ، د جومات امام وو ، د ملا په لیدو حیران شو ، هغه ته یی اوویل: ملاصیب پخیر راغلی څنگه دې زموږ د خوارانو جونگړي ته زړه وکړ؟

ملا وځنډل شونډې یی وڅوځیدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وایي! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زیاتي دي ، نه اوزگارپرم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ویل یی چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندي خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوویل: اه ملک صیب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندی وو ، راکوله دي نه ، اوس دې بیا صبر نه کپړي.

هغه سور اسویلی اوویست

- سمه ده ملاصیب راخته چې څو حجرې ته هلته به وغږیږو

دواړه روان شول ، حجره کي یی د نیم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅیدل د زمرک شونډې وڅوځیدې ، ملا ته یی اوویل: ملک صیب ته اووايه چې زه بیا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راویي لپړي.

ملا اوويل سمه ده زه به ورته اووايم ، هغه د جومات پر لور لار ، زمرک د زاړه کت په لوري روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زويه څه خبره ده ملاصیب څه ويل ؟ هغه وټوخل: بابو د تراب خسر راليرلی وو.

مور يې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته يې اوويل: مورې ژاړه مه ، کمزوري کېږي ، سينه دې هسې هم خرابه ده ، ټوخی درجگيري.

(د پښتنو په ډېريو سيمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د ياد کس له ورتاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول يې بې غيرتي او شرم گڼل کېږي)

د ورور مرگ ، غريبي او بي وسي او له بل طرفه هغه دوديز مجبوريت چې د خپل ورور کوژدن بايد ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې يې نه وی کړي نو خلکو پيغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن يې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

ورځې او شپې وتې ، له نوي مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کيدو.

نيمه شپه وه مېرمنې يې غږ کړ: زمرکه زه بڼه نه يم.

هغه زر پاڅيدو ، مور ته يې منډه کړه.

هغې ته يې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اينگور دې ناروغه ده ،

مور يې پاڅيده د هغې ترڅنگ ورغله ، شيبه وروسته يې زمرک ته اوويل:

- زويه د ماشوم زيږيدو وخت يې دی ، بايد ډاکټري ته يې بوځو.

زمرک د واسکت له جيبه تليفون واخيست ترڅو د موټر واله ته زنگ اووهي ، انتن نه وو سيگنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه ياد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولي ، خوله يې په قهر خلاصه کړه:

- لعنت خو دې ستاسو پردي جهاد شي.

مور يي ورته پام شو هغه ته يي اوويل:

- زويه څه خبره ده؟

زمرک سوير اسويلى اوويست ، خواب يي ورکړ:

- مورې پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکې کار نه کوي ، غوښتل مي ډرايور ته تليفون وکړم ، خو نه کيږي .

غوټي او د هغې مور د زمرک د نوي مېرمنې ترڅنگ ناستې وې ، څانگه هم راپاڅيده د هغوي ترڅنگ کېناسته .

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼايي يي له ځان سره واخيسته ، مور ته يي اوويل:

- زه بر کلي ته خم ، چې يو موټر راپيدا کړم .

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، يو کور ته يي غږ کړ ، د کور له منځه يوې زړې بڼځي اواز کړ:

- څوک يي؟

زمرک خواب ورکړ زه يم ، زمرک ، اتل مي پکار وو . بڼځي هغه ته اوويل:

- په اتل باندې څه کوي؟

هغه خواب ورکړ:

- مېرمن مي ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځي .

هغې اوويل: اتل په کور کې نشته .

زمرک له هغه ځايه روان شو ، يو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم يوې بڼځي خواب ورکړ زمرک ته يي اوويل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي يو موټر د شپې په بېم والوزولو ، خاوند مي نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرگ خولي ته نه ورځي .

هغه د يو څو نورو کورونو دروازي هم ټک ټک کړې ، خو هيچا موټر بولو ته ، زړه ورسره بڼه نه کړ .

چا ورته ويل: چي لاره كي طالبانو ماینونه خای پر خای کړي ، چا ويل چي موټر او يا د موټر خاوند په کور کي نشته ، هغه په ناهیلی سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور يي اوويل:

- څنگه شو زمرکه زويه موټر دې راوست؟

زمرک د نه په بڼه سر و خوځوه وی ويل:

- د طالبانو له ډاره هيڅوک راسره نه ځي وايي لاره کي يي ماینونه بنځ کړي.

مور يي شونډې و خوځولي:

- الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له مور غريبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته يي کتل د هغې وضعیت خراب وو. له درده يي چيغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنگ ناسته وه ، د هغې لاسونه يي نيولي وه ، ويل يي صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې يوازي د ناروغې مېرمنې زگيرويو چوپتيا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره يوازي د کټ په څنډه ناست وو.

له کوتې يي د مور چيغې واوريدې:

- لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه يي کړه ، په مور يي غږ کړ:

- بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور يي په ژرغوني غږ اوويل: زويه په لور مي څه کپړي ، بايد يو کار وکړو چي هغه ډاکټري ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سيمه ييزو پوليسو پوستي ته وروان شو ، کله چي ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوت اووهل شو ،

د درېش غږ يي واوريد ، زمرک خای پر خای ودريد.

يو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله يې د ده په طرف نيولې وه ، په هغه يې غږ کړ:

- لاسونه دې پورته کړه ، څوک يې ، او دلته په دې وخت کې څه کوي؟

زمرک ځواب ورکړ:

- زمرک يم ، په کور کې مريضې لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستې له منځه يو بل کس غږ کړ:

- ملگریه مور ډاکټران نه يو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوويل: زه پوهېږم چې تاسو ډاکټران نه يې خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه يې پوستې ته د ننه کړ ، هلته يې ټوله خبره ورته وکړه ، شيبه وروسته د سپينې رنجري گروپونه ولږيدل

څلور تنه عسکر بډۍ ته وختل ، يو کس د موټر ستيرنگ ته کېناست ، زمرک د ډرايور ترڅنگ مخکې سيټ ته وختو.

هغه کور ته ورسيد ، منډه يې کړه ، مور ته يې غږ کړ:

- بابو زه راغلم ، هلې راځئ چې ځوا!

کوټي ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حيراني سره دوی ته کتل پوښتنه يې وکړه:

- بابو ولې ژاړی؟ راځئ چې ځو کنه!

مور يې هغه ته اوويل:

- هغه مړه شوه

زمرک اوويل: څه! هغه مړه شوه!؟

ديوال ته يې تکیه اووهله ، شيبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترگې يې پټې وې ، حرکت يې نه کوه ، ساه يې ورکه وه، بيا يې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترگو او بڼکې توی شوی.

د هغي ترڅنگ خاموش ناست وو، ټولو ژړل، د موټر رپنگ شو، زمرک اوښکي په لستوني پاکي کړي، پاڅيده له کوره بهر شو د پوليسو ترڅنگ ورغی.

پوليسو هغه ته اوويل:

- زمرکه څه خبره شوي! راضي کنه.

زمرک اوويل:

- مېرمن مي مړه شوه.

پوليس هک پک ودریدل ټولو اوويل:

- انا الله وانا اليه راجعون

يو کس رامخکي شو د زمرک په مټ يي لاس کېښود، هغه ته يي اوويل:

- زمرکه مه خفه کېږه د الله تعالی امر به همداسي وو.

د موټر له بادي څخه عسکر غږ کړ:

- قومندان صيب بايد چي لار شو هلته ملگري يوازي دي هغوی ته بايد ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لايټونه ولگيدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کيدل، زمرک بڼه شيبه د دروازي مخي ته ناست وو له ځان سره يي وژړل، بيا يي اوښکي پاکي کړي، کور ته دننه شو، کوټي ته ورغی ټولو ته يي اوويل:

- ژاړی مه، پاڅیږی کور پاک کړی، نور کارونه سمبال کړی

زه ځم چي د مېرمنې پلارگانی مي راخبره کړم.

د اوږي ټکنده گرمي وه زمرک له بناره راغی اوجود يي لوند خيشت وو خولو يي په ځان کي وچ ځای نه وو پرېښی، ايمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کي د الف ب

سپاره وه د هغه له لاسه يې واخيسته ، ژر يې د سپارې ورقې واړولې ، څانگې ته ورغې هغې ته يې اوويل: خورې پلار مې ماته سپاره اديه كړه.

ايمل خان د كلي په جومات كې سېك شروع كړ.

د څيركتيا او تكړه توب صفتونه يې په ټول كلي كې كيدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته يې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل يې چې زوی يې ډاکټر شي.

هغه پټو ته د ويالي پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې ځورند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پښې او د پرتوگ خولې يې په خټو ککړې وې ، په انگر کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ يې کړ!

- غوتی لورې! له غږ سره سم ټوخي ونيوو.

غوتی له کوتي راووته ، د پلار مخي ته ودریده ، هغه ته يې اوويل:

- بابا راغلم څه دي ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

- لورې اوبه راوړه چې پښې مو په خټو ککړې دي.

غوتی سترگې لاندې وغږولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

- بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

- لورې د پټو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوتی اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندي کېناست

ايمل خان ، څانگه د زمرک مېرمن او مور يې له کوتي راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

- زويه جومات ته تللی وي؟

- هو بابا تللی ووم.

- افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دي ختم کړ بنايسته موټر درته اخلم

ایمل خان موسکی شو هغه ته یې اوویل:

- بابا جامې به هم راته اخلې.

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یې ، د ایمل خان په ویبنتانو کې یې ګوتې وهلې هغه ته یې اوویل: زویه یوه ورځ به مشهور ډاکټر یې له لري لري ځایونو به خلک درته راځي.

ټولو وخنډل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه یې ونه ویل

وروسته چې یوازې شول له هغې څخه یې د خفګان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوویل:

- ستا ارمان دی چې ایمل خان سبق اووایې او ډاکټر شي خو زه ډارپریم ، چې غریبي ستا دغه ارمان نیمګړی نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غریبي یادونه کوله او ویل به یې چې تعلیم پیسو ته ضرورت لري د پیسو لپاره یې د غوتې د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یې مخالفت کوه او ویل به یې ولور اخیستل حرام دی زه یې نه اخلم.

زمرک د پولې پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې یې په ذهن کې تاویدې ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی، نو زه یې څنگه واخلم؟! له ځایه جیګ شو روان شو په لاره یې همدا سوچونه کول، بیا یې پرېکړه وکړه چې اوس به د غوتې ولور واخلم ، کله چې وسي(شتمن) شوم بېرته به یې غوتې ته ورکړم.

غوتې د شپاړسو کلونو وه خلک یې کله کله مرکې ته راتلل خو زمرک د غوتې لپاره باسواده، هوښیار او دینداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنۍ هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لوړ ولور واده کړي وای ، زمرک غوتې د کلي یوې شتمنې کورنۍ ته په اته لکه افغانۍ ورکړه ، د واده موده یې کال وروسته وټاکله او پیسې به یې د همدې کال په موده کې ورکولې ، هغه د لوړ لپاره د ښې کورنۍ په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ يې د کلي ډاکټر ته بوتله ، گټه يې نه کوله خو ځلي يې د ولسوالۍ روغتون ته بوتله خو کومه نتيجه يې ورنه کړه يوخوا غريبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځورولو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوتی له خسرگانی څخه پیسې واخلي د غوتی خسرگانی ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانی ورکړي ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخيستل او په پاتې پیسو يې مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور يې ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور يې ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کارېگر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کارېگر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځیني ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې پوه شي مریض يې د لرې سیمې دی بیا نو ورته بڼه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کارېگر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته يې د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته يې بیا اوغوبښته.

دوی کور ته راغلل ، مور يې شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق يې ونشو ، درد يې ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوتی خسرگانی څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانی ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پاڼه يې خلاصه کړه. زمرک ته يې اوویل:

- کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به يې څنگه آرام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلي وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکټ گولی يې راواخيستي د هغه مخې ته يې ونيوې.

- دا مو څنگه ورکولې؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه گولی.

ډاکټر وخنډل: گوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه گولی دي تاسو یو ورکړې.

هغه فکر یوور له ځانه سره یې اوویل:

- کیدایشي ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلي ډېر معاینات وکړل ، درمل یې هم بڼه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتیا افغانیو اوویل ، هغه حیران شو حسابدار ته یې اوویل: دومره پیسې د څه شي شوي؟!؟

حسابدار هغه ته د معایناتو نومونه اخیستل:

- پلانکی تیست دومره قیمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکی درمل دومره ، پلانکی دومره ، حساب یې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ويې مني ، جیب ته یې لاس کړ پیسې یې ورکړې ، حسابدار اوویل:

- اتیا افغانی دي ستا لپاره تخفیف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتي کېدلو وروسته کورته راغلل

منی وو د خزان سپیره بادونو د ونو نازکې پاتي غورځولي ، بزگان په پتو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ایمل خان له خپل پلار سره د پتو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزگرانو په شان پتو کې مصروف وه.

ایمل پام شو چې څانگه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته یې اوویل:

- بابا څانگه راغله.

زمرک وکتل څانگه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسیده نو له ستړیا یې غږ بند بند کیده:

- بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوويل:

- لوري څه خبره ده سم اووايه ، بابو ما غواړي؟

ځانگې بيا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه يې اوويل: بابو ته مې دردونه زيات شوي ، له درده چيغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، گړندي گامونه يې اخيستل ، کله چې کور ته ورسيدو ، مور يې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته يې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوويل ، هلته يې بوتله ، روغتون کې يې د درد پيچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه ، شيبه وروسته يې دردونه بيا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پيښاور ته د تداوی لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پيښور ته بوځي.

پيښور ته يې د تللو اراده وکړه ، خو له پټيو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پيسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټې له خسرگاني يې بيا پيسې وغوښتې ، هغوی هم ، نه ورته ونه ويلې ، يو لک افغانۍ يې ورکړې ، پټي يې مزدورانو ته په مزدوری ورکړل چې هغوی يې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور يې د پيښور په لور روان شول. لومړی کابل بيا ننګرهار ته لاړل ترڅو ويزه ولگوي او د تورخم له لارې پيښور ته لاړ شي ، په لاره کې يې د مور وضعیت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسيدل ، د قونسلگرۍ په مخ کې بنکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو بروبډار ، د پوليسو له لوري د بنځو سره ناوړه چلند، د کميشنکرانو گرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بيرون شي.

د انتظار پر ځای يې کميشنکرانو ته پيسې ورکړې ترڅو ژر ويزه ورته ولگوي ، د دريو کسانو د ويزې اخيستو لپاره يې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ يې جلال اباد کې تېره کړه ، بيا د پيښور په لور روان شول ، پيښور ته په رسيدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور يې خوړلي وې ټولې يې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر يې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک او غوښت هغه ته يې اوويل:

- تاسو مو مور ته سخت او بې ځايه درمل زيات ورکړي حالت يې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې بايد عمليات شي.

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته يې اوويل:

- ډاکټر صيب دا عمليات چيشی دي؟

ډاکټر وخنډل هغه ته يي اوويل: افریشن يادوم

هغه د دې خبرې په اوریدو سره حيران شو ويي ويل:

- د کوم خای افریشن ډاکټر صيب؟

ډاکټر هغه ته اوويل:

- د مور د زړه ولونه دي بند دي که افریشن نه شي ستونزه يي نوره هم ډيرپري ، او دغه افریشن خطرناک هم دی پنخوس فيصده يي د مرگ وپره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوويل:

- ته مشوره وکړه او د روغتون د عملياتو بخش له مدير سره بيا پري وغږېده.

هغه باندي اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته يي له خان سره اوويل:

- بله لار نشته بايد چې د مور افریشن وکړم.

د عملياتو مسول کس ته ورغی ، خبرې يي سره وکړې ، مسول کس د عملياتو لگښت په اړه زمرک ته اوويل:

- بناغليه په افریشن باندي څلور لکه کلداری مصرف راځي. د زمرک رنگ ژپړ واوښت په مخ کي يي وينه نه وه ، پښي يي په خان پوري ټولي کړې په حيرانی سره يي اوويل:

څلور لکه کلداری؟!

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صيب همدومره مصرف درباندي راځي.

زمرک اوويل:

سمه ده زه بيا راحم له خايه پورته شو.

د غوتی خسرگانی ته يي زنگ اووهه د مور د عمليات کيدو يي ورته اوويل ، د هغوی ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلداریو پيدا کيدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهیلی وو ، باندې اووت جومات ته لار ، اودس یې وکړ د لمونځ څخه وروسته په جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبایل ته یې زنگ راغی ، د غوتې له خسرګانې څخه وو ، ځواب یې ورکړ هغه ته یې اوویل:

- زمرکه پیسې مو له بل چا څخه په قرض او غوښتې په دوه ورځو کې به یې درته ولیږو.

د زمرک سترګې وځلیدې ، له خدایه یې شکر اوویست.

دوه ورځې یې د پیسو لپاره انتظار وکړ ، پیسې یې تر لاسه کړې د مور عملیاتو لپاره یې وخت واخیست.

مور یې د عملیاتو لپاره کوټې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده شو له هغه څخه یې د مور شفاء او سلامتیا غوښته ، پس له اوږده عملیاته ، ډاکټر د زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته یې د مور د بریالیو عملیاتو اوویل ، زمرک ودریده له سترګو یې اوښکې توی شوي ، ډاکټر یې په غږ کې ونيو له خدایه یې شکر اوویست.

څو ورځې یې پېښور کې تېرې کړې ، مور یې له پخوا ښه شوي وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په جیب کې پیسې وشمیرلې ، له څلورلکه کلدارو او یو لک افغانیو څخه پنځلس زره افغانی او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوتې خسرګانې یې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوتې خسرګانې له موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره وریاده کړه ، هغه ورسره اومنه خو د واده لپاره یې باید چې غوتې ته شیان اخیستي وای ، د غوتې خسرګانې پوهیده چې له زمرک سره پیسې نشته ، کومې پیسې یې چې په دوی پاتې وې هغه یې هم ورکړې ، چې د واده لپاره تیاری پرې وکړي.

زمرک پټو ته لار ، د توت ونې لاندې سیوري ته یې پناه یوړه ، غلی ناست وو ، فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل يې چې د غوټې په پيسو د ايمل خان تعليم وکړي ، خو ډېرې پيسې يې د مور په ناروغۍ باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه يې د غوټې د واده لپاره ساتلي وې .

همدا سوچونه او فکرونه يې کول ، يو کس له ورايه پرې غږ کړ ، زمرکه څنگه دې توت ته ډډه وهلي او داسې خپه خپه ناست يې ؟

زمرکه پورته شو ويې خندل:

نه تورگله خفه نه يم هسې ماته پوښتنه پيداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورگل موسکې شو هغه ته يې اوويل : زمرکه دا څنگه پوښتنه ده چې ته يې دومره د فکر په سمندر کې ډوب کړې يې؟؟

- تورگله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کيږي بلکې کوم کار چې موږ نه غواړو هغه پيښيږي ، چې دا ولي!؟

- زمرکه ته غواړې چې تقدير بدل کړي!؟

- انعوذبالله تورگله دا څه وايي ، تقدير خو د هر انسان لپاره د نړې پيداکيدو څخه مخکې ليکل شوی نو زه يې څنگه بدلولى شم!؟

تورگل په خدا شو هغه ته يې اوويل: گوره زمرکه ښه پوهيږي چې موږ ته هرڅه پيښيږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدير کې ليکل شوي دي ، نو بيا ولي موږ وځورويږو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو ځور هېڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدير ايمان لرو او په دې ايمان لرو چې انسان ته هر پيښيدونکى خير او شر د الله تعالى له لورې دى .

زمرکه هغه ته کتل شونډې يې وڅوځيدې: واه تورگله واه له تانه خو سم ملا جوړشوى .

- زمرکه ته هم ښه وايي خو اوس راځه چې بېرته بزگاران شو ، دواړو وخنډل ، له ځايه پاڅيدل ، روان شول .

د ژمي موسم وو ، د غره په غزیدلو درو کي د ډزو اوازونو د خاموشي موسم ته تکان ورکوه.

بنکاريانو د بنکار لپاره خپلي مرمي ساتلي ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزگارتيا ډک موسم کي يي د ټوپک له خولي ايستلي. وحشي ژوي د ځنگلونو په وهلو سره کم شوي وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کي غرونه په ځنگلونو پوښل شوي وه له پرانگانو ، بيزوگانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چي روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسي د ځنگلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د خټينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلي ارام وو ، د واوري غټ پوځي وریدل ، د غرونو سرونه په ورېځو کي پټ وه ، د ځنگل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاکېل(ختي ورکولو) څخه يي بام پاتي شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري خای يي خاوره هواره کړه ، څڅيدل يي لږ څه ودریدل ، کومو ځايونو به چي څاڅيدل شروع کړل ځانگي به هغه خای ته لوبښي کېښود.

د ژمي لنډي ورځي او اوږدې شپي يو په بل پسې اوختي ، د زمرک په مور باندي د ناروغی موجونه بيا په اهتزاز راغلي وه.

زمرک پخپله هم سختي توخي نيولی وو ، مور يي هغه ته ډوډي(د چرسو بوتی) په اوبو کي جوش کړي.

زمرک ته يي يووړي ، هغه ته يي اوويل:

- زويه دا مي درته جوش کړي ويې څښه توخي به دي ارامه شي.

د زمرک له سترگو اوبنکي رواني شوي ، له ځان سره يي اوويل: ربنتيا هم چي مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغي لاسونه يي ونيول:

- بابو زه بڼه يم په ما څه نه کېږي ، خو زه ستا په اړه اندېښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

مور يي د هغه په سر لاس کېښود ، شونډي يي وڅوڅيدې:

- زمركه زويه چي ته راته بڼه شي ، زه به په خپله جوړه شم.

ځانگه ورغله د دوي ترڅنگ كېناسته ، زمرك د ډوډو جوش كړي اوبه پورته كړي ،
په سر يي واړولي ويې څښلي.

مازيگر وو د مور وضعیت يي ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسيو ايمل خان او ځانگي ته
ويل:

- زما ترڅنگ كينئ چېرته مه ځئ.

زمرك د باندي اوتی وو ، د مور ترڅنگ ورغی ، ورسره كېناست مور يي هغه ته
اوويل: زمركه زويه په لمسيانو مي ډېر پام كوه ، وهي به يي نه كه ودي وهل زه مي
خپل حق درته نه بخښم.

زمرك وخنډل: سمه ده بابو ستا خبره زه كله په ځمكه غورځوم.

د ورځي اخيري سلگي وي ، لمر خپل نيم ځان د غره ترشاه پټ كړی وو.

هرڅوك د خپلو كورونو په لور روان وو ، ځانگي چرگي راټولي كړي كوټكي ته يي د
ننه كړي د كوټكي په ورپسي يي پرده وغورځوله د پاسه يي غټه تيزه پرې كېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرك كور ته راستون شو ، مور يي وكتله وضعیت
يي خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور يي ډاكټر ته بوځي ، يو خوا شپه بل خوا
د ژمي يخ وو د موټرو تلل پكې ناشوني وه.

هغه په يو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بي صبره وو ، جيگ شو د
مور كټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په ليدو يي شكر اوويسته.

لږ څه يي زړه ارام شو ، د شپي اخره برخه كې يي سترگي سره ورغلي ويده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرك پاڅيدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په
خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وكړي ، د لمانځه لپاره يي پاڅوي ،
بېرته وگرځېد ، له ځان سره يي اوويل: بابو بڼه ويده ده ، لږ به يي پرېږدم چې ارام
وكړي ، كله چې له جومات څخه راغلم بيا به يي پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه يي زړه كې اندېښنه پيدا شوه ، چې بابو خو هيڅ
خوځيري نه ، چې دا ولي!؟

هغې ته ورنږدې شو ، مور يي ساه نه باسله ، غږ يي پرې وكړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه څه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی ، هغه ژرل بيا د تورگل د تقدير خبره ورياه شوه او بنکي يې په لستوني پاكي کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره څانگه، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژرا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت بنکاریده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولي وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډگيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرگ حق دی مور او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

د ژمي وروستی سلگي وي ، کوچيانو ډلي ډلي رمي د سړک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولي.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوریده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني بڼوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل بڼوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. بڼوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په بڼوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د بڼوونځي لومړی کال يې پای ته ورسیده ، ايمل په لومړي ټولگي کې لوستل او ليکل زده کړل.

وخت خپله د يادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته يې نه کتل

هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،

د دوی ژوند هم مخ په بڼه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوتان ، ځانګې بڼګري او نکرېزي غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لار ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمتې وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمتې شوې وه ، لومړې یې ځانګې او ایمل ته کالي، بڼګري ، نکرېزي او بوتان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپيته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پڼده یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او ځانګې کالي او نوره پڼده هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعي ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت گوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه توري کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوره وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متې(سنتي) ترڅنګ کپناست کڅوره یې هملته کېښوده.

د جمعي وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخيري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوره یې هملته پرېښوده.

امام له ولسوالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خُلْدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعْنَةُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوک کوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کېني به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

کله چې امام د رکوع لپاره تیتیده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغۍ پورته شوې ، په ټول ښار کې وخشتاک غږ خپور شو ، د جومات

ديوالونه په وینو سره شول ، د چت سپین رنگ د سوزیدلو غوښو ټوټو او وینو په سور رنگ بدل کړ.

چیغی فریادونه پورته کیدل ، ځینو د تشهد کلیمه تیروله او غږونه یې د تل لپاره چوپ کیدل ، د جومات په یوه کونج کې زگیروی پورته کیده ، یو کس په لرژندا غږ دا الفاظ ویل:

- ځانګی ، ایمله ما اوبښئ ، ستاسو کالی مې درنه وړل - ځانګی ایمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

ځکیروی د زمرک وو ځانګه، ایمل خان او مېرمن یې سترگو ته تاویدل ، د دیوال ترڅنګ پروت وو ، جامې یې په وینو سرې وې ، وروستی ساه یې اوویسته ، سترګې یې سره ورغلي او د ابدې دنیا پرلور لار ، په جومات کې چیغی او فریادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغو کې زنگوه ، وختناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې وپړه خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته یې د یتیم کیدو او بنځو ته یې د کونډیتوب زیری وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانی رانسکورې کړې ، سپین مخې مېرمنې یې بې اسرې کړې ، او د عزت ټیکری یې ورڅخه د کونډیتوب په سپیره باد یووړ.

د دوی په کلي کې ویر او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ایمل خان او ځانګی مور اندېښمنه وه.

په انګر کې یوخوا بل خوا تاویدله ، د کور دروازی ته هرځلي ورتله ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

- زویه!

ایمل خان د هغې ترڅنګ راغی:

- موري څه دي ويل ؟

مور يې هغه ته اوويل:

- باندي دروازي سره كېنه كله دي چې پلار راغی ماته اووايه

هغه اوويل:

- سمه ده موري خو پلار به مي ماته کالي اخیستي وي؟

مور يي هغه په غيږ کي ونيو:

- هو زويه ، ولي به يي نه وي درته اخیستي!

ایمل د دروازي په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

څانگه به هم کله کله دروازي ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ایمل خان ته يي غږ کړ:

ایمله! بابا مي نه بنکاري؟

هغه ځواب ورکړ:

- نه تراوسه خو نه بنکاري ، ایمل خان هغه لارڅارله چې پلار به يي هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کي اته څلوېښت د مرو جسدونه وه ، ډېر ټپيان هم دغه روغتون ته وړل شوي وه ، ځيني سخت ټپيان مرکزي روغتونونو ته لېږدول شوي وه ، د ټولو مړيو جسدونه له پيژندگلوي څخه وروسته د هغوی کورنيو ته ورکول کيدل.

مازيگر وخت وو د ایمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه يووړل شول ، لومړی يي د کلي په عيدگاه کي کېښودل ، بيا يي جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ایمل خان وکتل گڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه يي کړه مور ته يي غږ کړ:

موري زموږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه يي دربه شروع کړه ، هغه يي په غيږ کي ونيو.

ځنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انگر په منځ کي يي کېښوده ، د کت لاندې خړو خاورو باندې د وینو څاڅکي بهيدل.

د ایمل خان مور له سره ټيکری سپيري سيلی يور

د کټ په لیدو بی هوشه شوه ، ایمل خان او خانگه د کټ سرته ودریدل د پلار په لیدو
بی ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملامام ، ایمل خان په غیږ کی ونیو ، د ملا له سترگو او بڼکی روانی وی

هغه له خان سره ویل: په دې ډارپروم چې د خانگی او ایمل خان چیغی د الله تعالی د
خفگان او قهر سبب نه شی ، او د دې دنیا په انسانانو کانی راگوزار نه کری ،

دغه مغروره انسانان د دنیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسی کارونه
کوی چې د اسمان پر بڼتی هم وژروی.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمی غږولی.

د زمرك کټ د جنازی لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستی مرغی والوتی کټ بی له
کوره بهر کر د هدیری پر لوری یووړ.

جنگه د او بڼکو نه مووشر میږه

لږ خو مو چپرته په قراره پرېوده

د زمرك د مرگ کال پوره شوی وو ، ایمل خان خانگه او مور بی د کاله په منخ کی
یوازی اوسیدل ، د شپی پرمهال بی دروازی ته غټی تیزی اېښودی.

د کلی خلکو اوله کی له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به بی دوی ته وروره
، خو دغه مرستی ورخ تر بلی کمیدی ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو گذاره
کوله وروسته بی روزی ورو په ورو تنگیده.

ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له خان سره بی د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې
نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړی چې د کور لپاره پیسی وگټی.

مازیگر بی د قدری کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لار ، هلته له یو بل
هلک سره کښاست ، خپل منخ کی بی کیسی کولی هلک په جیب لاس د ننه کر له جیبه

بي لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخنډل د هلک جامې خو ځايه گنډل شوي وي ،
ايمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسينه دې ورځو کې ليدل کېږي نه چېرته يې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ايمل خان بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بيا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسين هغه ته اوويل بوتان رنگوم.

د ايمل خان په څيره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره يې اوويل:

- زه هم يو ځای کې کينم بوتان به رنگوم ، د بوتانو رنگولو لپاره بورس او رنگ پکار
وو ، هغه مورته ورغی غږ يې کړ: موري! هغې ځواب ورکړ: - زويه اوويه

ايمل اوويل:

- موري کور کې بورس او رنگ شته؟

مور په حيراني سره هغه ته وکتل:

- زويه بورس او رنگ باندې څه کوي ؟ مور څو کله کور کې رنگ نه دی کړی نو
بورس او رنگ به له کومه شي!

ايمل خان هغې ته مخامخ ودرید موسکې شو:

- موري هغه بورس رنگ نه يادوم د بوتانو بورس رنگ يادوم.

مور يې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستیک څپلی يې په پښو وي ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دغه څپلی نه رنگ کېږي زه به يې درته اومينځم بيا به بيخي نوې شي

د ايمل خان شونډې و خوځيدې:

- نه موري زه پرې دا نه رنگوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسين ،
چې پلار يې زما له بابا سره يوځای په جومات کې شهيد شوی وو ، هغه په بازار کې د
خلکو بوتان رنگوي ، کور ته پيسې گټي.

د مور له سترگو يې اوبنکي روانې شوي ، هغه يې په غېږ کې ونيو ، د زمړک هغه خبره ورپه ياد شوه ، چې ويل به يې ايمل خان زوی به مو يوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به يې د فشار ماشين ايښی وي ، هغې له ايمل خان څخه ټينگ لاسونه تاو کړي وه ، ژړل يې.

ايمل خان سپين لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

- موري مه ژاره هرڅه به سم شي.

ايمل خان کور لت په لت ولټوه ، يو زور بورس يې پيدا کړ خو رنگ يې پيدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډۍ په ژۍ باندې ناست وو ، د رنگ پيدا کيدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه يې ولټول په صندوق کې يې يوه گرده طلايي رنگه اوسپنه پيدا کړه ، هغه يې واخيسته ورته يې وکتل ، په يو مخ يې انځور کښل شوی وو په بل مخ يې انگليسي توري ليکل شوي وه ، ايمل خان هغه جيب ته واچوله له ځان سره يې اوويل:

- دا به خرڅ کړم په روپيو به يې رنگ واخلم.

د بڼوونځي بکس يې واخيست ، کتابونه يې ترې لرې کړل ، بورس او د کيناستو لپاره يې جاينماز واخيست په بکس کې يې واچول ، سهار شپږ بجې وي ، بکس يې شاته وتړه ، له مور څخه يې روخصت واخيست د بناړ پر لور روان شو.

يو دوکان ته لاړ ، له جيبه يې اوسپنه راواخيسته دوکاندار ته يې وروړاندې کړه د اوسپنې په ليدو د دوکاندار سترگې رډې وختې ، د ايمل خان په څنگ کې يو بل کس ولاړ وو

بادامي سترگې يې په رانجه توري کړې وې ، گرگتو اوږده (تاو رتاو) ويبښتان يې درلودل پلن بېر لاسونه يې وه.

هغه د اوسپنې په ليدلو سره سترگې وځليدې ژر يې په ايمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوي! او دا اوسپنه دې څنگه راوړې؟ له لاسه يې ونيو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار يې مخې ته ودرید په غوسه يې اوويل:

- گوره دا زما دوکان دی ته نه شي کولی چې زما ډاک له ماڅخه بوځي.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونيو په قهر يې ورغبرگه کړه ، گوره دوکانداره ستا به ډاک وي خو زما وراره دی اوسپنه يې له کوره پټ راوړي ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپيژنه.

ایمل خان دواړو ته رډې رډې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولې ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلې ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کېږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونيو دواړه باندې اووتل ، ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولي د دې خرڅولو ته پرېښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکې شو خوله یې وڅوځیده:

- باز څومره بڼه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- بڼه ایمل خانه دا اووايه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولي ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنگ ژېړ واوښت توخی ونيوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

هغه اوويل: کومه خبره نه ده وراره هسي سينه مي لږه خرابه ده نو ځکه توخيږم ، بيا يي پوښتنه وکړه:

- کور او کورنۍ مو چيرته دي؟

ايمل خان خواب ورکړ: کور مو متورخ کلي کې دی ، کور کې يوازې يوه خور او مور لرم.

- بڼه نو دا اوسپنه دي ولي خرڅوله؟

هغه يوه شيبه غلې وو ، بيا يي شونډې خلاصې کړې

- باز کاکا دا څو ورځې کېږي کور کې د خوړلو لپاره هيڅ شې نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس يي څوک نه راوړي.

باز بيا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لري؟

ايمل خان اوويل: زما د مور وروڼه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کېږي خبر ترې نه لرو ، او يوه خور مي بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا يي کندوز ته کډه کړې ، بيا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمبارۍ شوې وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې يي څوک نه وه پيدا کړي ، له هغې ورځې راهيسې مي خور ورکه ده ، خبر نه يو چې وژل شوې که له هغه ځايه يي کوم بل ځايه ته کډه کړي.

دواړه د لږ وخت لپاره غلې وه ، ايمل خان په خپلو خبرو سره چوپتيا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پيسو د بوتانو رنگ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوتان رنگ کړم ، او کور ته پيسې يوسم.

باز هغه ته اوويل:

- وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پيسې درکوم کور ته شيان او د بوتانو لپاره رنگ پرې واخله.

ايمل خان يوه شيبه غلې وو له ځان سره يي اوويل چې اوسپنه قيمتي ده ځکه خو يي دا له ما غواړي.

هغه ته يي اوويل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته يي وړم.

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولي لږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وايې چې نه يې خرڅوم!

ایمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

- هله دا ماته راکړه زه درته پیسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې تينگه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته يې نه شم درکولې.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنګ ولاړ وو ، دوی يې څارل.

باز وځنډل:

- سمه ده وراړه مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړې.

باز جيب ته لاس کړ ، سليز افغانی نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړې.

شونډې يې وخوځيدې:

ایمل زويه دا سل افغانی واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړې!

ایمل خان د پیسو په لیدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه يې کلکه غېږه تاو کړه ، باز د ایمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پیداکیده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنگ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنګ د يو دوکان مخې ته کينوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورگله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه ځوروي

ایمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورگل دوکاندار درباندي پام کوي او گوره بڼه اوسپنه چاته وربنکاره نه کړې ځان سره يې کورته يوسه.

ایمل خان اوويل: سمه ده کاکا ورم يې.

باز پاڅیده ، دوسمال يې له غاړې تاو کړ ، هغه ته يې اوويل:

- زه سبا بيا راځم ته به همدلته ناست وي ، سمه ده؟

- سمه ده كاكه زه همدلته راځم.

سړی گوډ گوډ روان شو ، ايمل خان په خپل ځای كېناست.

مازيگر شو د لمر سترگه په ټيټيدو وه ، ايمل اتيا افغانی تر مازيگره گتلي وي ، سل افغانی نورې ورسره وي د موټرو هډې ته لار ډرايور ته يې اوويل:

- ماما ډاله كې څو روپۍ كرايه ده؟

ډرايور: شل افغانی.

ايمل خان ولاړ وو:

- ماما شل افغانی ډېرې دي لس افغانی دركړم؟

ډرايور وخنډل: سمه ده زويه لس افغانی راكړه ډالۍ كې كېنه چې څو.

ايمل خان ډالۍ ته وختو ، ډرايور كيلى تاوه كړه د موټر له سلنگسره تور لوگی اووتو ، ټايرونو حرکت شروع كړ

هغه كورته ورسيدو ، مور او خور يې د نغري ترڅنگ ناستې وې ، دېگ يې پرې ايښی وو ايمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنگ ورغی هغې ته يې اوويل:

- مورې پوهيږې نن ما څو روپۍ وگتلي؟

له جيبه يې پيسې راوويستي ، مورې يو سل اويا افغانی دي.

د مور له سترگو يې اوښكي روانې شوې. ايمل خان د باز او دوكاندار كيسه هغې ته وكړه ، مور يې اوسپنه ترې واخيسته هغه ته يې اوويل:

- زويه دادې ولې وړې وه؟ دا دي د نيکه مډال دي د داودخان حكومت هغه ته وركړی وو ، په پلار دي چې څومره سختي هم راتله نو دا يې نه راخيستو.

هغه اوويل: مورې زه نه پوهيدم ما ويل چې هسي اوسپنه ده بڼه شو چې باز راغی كنه نو ماڅو په دوكاندار خرڅوله.

مور يې پاڅيده مډال يې په سپين رنگي صندوق كې كېښود

ایمل خان د نغري ترڅنگ ناست وو ، د غوښني بوی يې حس کړ ، شونډي يې وڅوځيدې:

- موري له بخار څخه د غوښني بوی راځي

- هو زويه غوښنه ده

ایمل خان په حیرانی اوویل:

- موري غوښنه له کومه شوه؟

څانگي هغه ته اوویل:

- وروره غوښنه د ملک اڅک دین کشر زوی راوړه ویل يې چې ورور پسي مو خيرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره یوځای جومات کې شهید شو.

ایمل خان اوویل: زه چې لوی شوم پلار پسي به هرکال خيرات کوم.

مور يې په ژړا شوه ، دواړه يې په غېږ کې ونيول.

ایمل خان او څانگه د بخار ترڅنگ ناست وه ، مور يې انگر کې پلاستيکونه ټولول ترڅو يې اور پسي کړي. څانگي هغه ته اوویل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا کمه غوښنه راځلو هغي ته ډېره ورکوو سمه ده!؟

ایمل خان له جيبه پيسي رايستلي وي ، څوځلي يې وشميرلي.

څانگي گگرو ويښتانو کې گوتي وهلي له بخار څخه يې سترگي نه اړولي ، ناڅاپي درز شو د کوتي له کړکيو خړې دورې ووتې ، مور يې چيغه کړه: ایمله! څانگي!

منډه يې کړه کوټه تورو لوگيو نيولي وه مور يې وکتل د غوښني بخار الوتی وو ، څانگي ژړل په سرو اوبو سوځيدلي وه ، ژر يې مور ته منډه کړه ایمل خان هم په اوبو سوځيدلی وو ، کوټه ټوله غورو نيولي وه

بخار کې هيڅ هم نه وو پاتي ، د کوتي په غولي باندي د غوښني څو ټوتي پراتي وي ، مور يې هغه ټولي کړې په اوبو يې اومینځلي ، بيا يې ډېگ ته واچولي اوبه يې ورسره گډې کړې ، بنوروا يې ترې جوړه کړه.

سهار اووه بجې وې ايمل خان بکسه شاته واچوله ، د بنار په لور روان شو مور يې ترشاه پسې غږ کړ:

- زويه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسي په ځان دې پام کوه

ايمل خان هغې ته اوويل: سمه ده مورې

سرک ته ورسيد د سراجو موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځايه د سپرلي لپاره ودرید ، له ځنډ وروسته موټروان د بنار په گڼه گڼه کې غږ کړ:

- راورسيدو!!!

ټول بنکته شول.

ايمل خان هم له موټر بنکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښين شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ايمل خان يو ډډ غږ واوريد.

- ايمله زويه زه راغلم.

هغه سترگې وړپورته کړې، باز وو گوډ گوډ راروان وو ، هغه ته يې ستري مشي ورکړه ، باز د هغه په څنگ کې کښاست.

باز وټوخل: وراره هغه اوسپنه دې يووره؟

ايمل خان اوويل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کېښوده.

- هغه يې کوم ډول صندوق کې کېښوده ؟

ايمل خان د خبرې په اوریدو حيران شو ، خوله يې خلاصه کړه : څه؟

باز وځنډل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنگ کوم ډول وو ؟

ايمل هغه ته اوويل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوويل: ايمله زويه هغه اوسپنه له ځينو رنگونو سره حساسيت لري ، مطلب چې ځينې رنگونه ورته تاوان لري خرابوي يې.

ایمل خان اوویل:

- کاکا مور کور کې دوه صندوقونه لرو یو څر رنگ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

- باز کاکا سپین رنگ خو تاوان نه لري؟

باز په برېښو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنگ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې یې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته یې اوویل: گوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته یې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته یې سل روپۍ ونيولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړي داسې اووایه چې گټلې مې دي.

مازیگر شو ایمل خان ټول شیان بکس ته واچول کورته یې د تلو تیاری نیوه د هدې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورتیټ شو په لاس کې یې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلې:

- هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لري یو سړی گوډ گوډ راروان وو ډرایور ته یې غږ کړ - زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې یې پرې غږ کړ!

- باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځي؟

باز اوویل: ایمله زویه هلته مې یو ملگری دی زوی ته یې کوژدن کړې هغه د ډوډۍ دعوت راکړی.

موټر روان شو ټایرونه یې په سرعت سره تاویدل، ډرایور راډیو ونيوه ، یوه چینل کې خبرونه وه هغه یې بدله کړه ، بله یې وروله ، هغې کې د نغمې سندره لږیدلې وه ، هغه

يې هم بدله كړه ، بله راډيو كې د سولې په اړه د شنونكو ترمنځ بحث وو ، يوه شيبه يې پرېښود ، بېرته يې دوهم سټيشن ته څپې بدلې كړې ، د نغمې سندرې يې پرېښوده له ځنډ وروسته يو كس غږ كړ:

- استاده همدلته برېك شه!

موټر ودرېد سړي موټروان ته پنځوس افغانۍ وركړې.

موټر بيا حركت وكړ ، د ايمل خان كور راوړسيد هغه غږ كړ: زه همدلته كوزېرم!

باز هم ورسره بښكته شو ، خپله او د ايمل خان كرايه يې ډرايور ته وركړه.

ايمل خان هغه ته اوويل:

- باز كاكه ته چېرته ځي؟ باز د بر كلي په طرف گوته ونيوله.

ايمل خان له هغه څخه خدای په امانې واخيسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ايمل خان د كور په دروازه د ننه شو.

څانگه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب وركړ.

ايمل خان پوښتنه وكړه: خورې مور مو چېرته ده؟

څانگې اوويل: د گاوندیانو كره تللي.

- د څه لپاره ؟

- د گل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلي ده.

ايمل خان هغې ته يې اوويل خورې پوهيږې ما څه درته راوړي!؟

- نه ، نه پوهيږم ، څه دې راوړي؟

هغه جيب ته لاس كړ ، له جيبه يې ځنځير راوويست ، هغې ته يې اوويل دا مي لاره كې پيدا كړ له چا لويدي و.

څانگې ځنځير واخيست په غاړه كې يې واچوه.

شيبه اووته ، مور يې كور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووې.

مور سره يې لاس کې کڅوره وه ايمل خان پوښتنه وکړه: - موري دا څه دي؟

هغې اوويل: گل ختو دي خدای له غمونو ساتي له باغ څخه يې راته منښه وشکولې هغه مې ترې راوړې.

او ويل يې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تياره کيدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډۍ يې اوخوره له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځايونو ته د اوده کيدو لپاره پاڅيدل.

د شپې نيمايي برخه وه ، د غره په درو کې د ژويو اوزونو د شپې له خاموشي سره ساز غږوه ، د کلي سپيو غږل.

څانگه، ايمل خان او مور يې په درانه خوب ویده وه.

درب شو د کاله له ديواله يو کس لاندې توپ کړ ، په انگر کې يې گوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې يې چاره وه.

د کوټې دروازه يې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د څانگې په خوله يې دوسمال کېښود ، هغې پښې رپولې مور يې راويښه شوه ، چيغه يې کړه: څوک يې!؟

له ځايه نيمه پاڅيدلې وه ، د چاقو گذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځيده.

زگيروي يې کول بيا يې سينه کې د چاقو گذار وشو زگيروي يې خاموش شول. ايمل خان خپل لټ بدل کړ سترگې يې وغږولې ، په سړي يې سترگې ولږيدې ، په هغه يې غږ کړ:

- ته!؟

سړي د چاقو گذار وکړ ايمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخيستل ، د چاقو له سره سړي وينو په ځمکه څاڅکي کول.

هغه يوې بلې کوټې ته لاړ ، سپين صندوق يې خلاص کړ ويې لټوه ، يوه ژپره طلايي اوسپنه يې ترې واخيسته جيب ته يې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچيانو رمې د لويديځ په لور روانې وې ، خاوندانو يې د ډريه اچه په ويلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژپر تیکري په خپر خوار وار پروت وو ، د ورځي لس بجي وي ايمل خان او مور يي په خپلو ځايونو پراته وه ، د مور له بستره يي وينو لاره جوړه کړې وه ، د گاوندیانو بنځه راغله ، د کور دروازه يي ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انگړ دروازه يي زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ يي کړ:

- د ايمل خان مورې! غږ مي اوري؟ گل ختو يم.

کور کي چوپه چوپتيا وه بيا يي غږ کړ:

ځانگي! وه ځانگي! د کوتي پر لور يي قدمونه واخيستل دروازه يي خلاصه کړه ، کوټه کي د وينو بوی وو هغه د وينو په ليدو وډاره شوه ، چيغه يي کړه!

- د ايمل خان مورې پاڅپړه! ايمل خان ته وروراندې شوه

- ايمل خانه، ايمل خانه!

ايمل خان د لاس گوتي او خوځولي ، بنځي منډه کړه د خپل کور سړي يي خبر کړل ، د کلي امام بنځي او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا بنځي ته ورنږدې شو د لاس رگونه يي وکتل ساه يي نه ويسته ، هغه مړه شوې وه ، کليوالو ته يي اوويل: بنځه مړه شوې. بيا يي ايمل خان وکتو غږ يي کړ: هلئ دا ژوندی دی. يوځوان منډه کړه موټر يي کورته د ننه کړ ، هغه يي ورپورته کړ د ايمل خان مور بنځو تياره کړه ، کفن يي ورته تاو کړل

ټولو ځانگه لټوله خو ځانگه ورکه وه ، بنځو د کور په هره کوټه کي ولټوله د ځانگي درک نه کيده.

پېښي ټول کليوال اندېښمن کړی وو هرچا سره دا پوښتنه وه چي دا کار به چا او ولي کړی وي!؟

ايمل خان لس ورځي وروسته سترگي وغړولي ، مخي ته يي ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډي وښوريدې:

- زه چېرته يم ؟ مور او خور مي چېرته دي ؟

ډاکټر يي په سر لاس تېر کړ:

- ارام اوسه زويه ، مور او خور دي همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ايمل خان ذهن ته د هغه شپي پېښه ورياد شوه ، چيغه يي کړه! مورې، خورې!

ډاکټر هغه ته اوويل: زويه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنایې پېښو څيرونکي روغتون ته راغی د هغه ترڅنگ کيناست ، له هغه يې پوښتنه وکړه: ايمل خان زويه څنگه يې؟

ايمل خان غلی وو څه يې نه ويل ، څارنوال د هغه لاس ونيو بيا يې پوښتنه وکړه:

- زويه په هغه شپه څه وشوه ؟

ايمل خان ويريدلی وو ، له سترگو يې اوښکې بهيدي

شونډې يې خلاصې شوې ، څوځلې يې اوويل:

- باز ، گوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زويه گوډ باز څوک دی ؟

- گوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زويه څنگه يې اووژله؟

ايمل خان هغه ته اوويل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور يې په چاره اووهله ، کله چې ما هغه وليد نوزه يې هم په چاره اووهلم ، په ژړا شو سلگو ونيوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته يې اوويل: سمه ده زويه ژاړه مه يوه شيبه غلی وو بيا يې پوښتنه وکړه:

بڼه تا باز مخکې پېژندو؟

ايمل خان هغه ته د باز پېژندلو ټول جريان اوويل.

وروسته يې د سورگل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورگل د باز ملگری دی او د هغه دوکان يې ورته وښود.

څارنوال له ځايه پاڅيده د باز نيولو امر يې وکړ.

پوليسو هغه ځايونه ولټول ، چېرته چې باز گرځيده خو پيدايې نه کړ ، وروسته يې سورگل ونيو څارنوال سورگل ته مخامخ کيناست ، له هغه څخه يې پوښتنه وکړه: - ته باز له کومه پېژني ؟

سورگل اوويل:

باز ، باز څوک دی؟ زه يې نه پيژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته يې اوويل: گوره سورگله ستا غونتي خلک زه ډېر بڼه پېژنم دروغ مه وايه ، که دې هرڅه راته صفا صفا ونه ويل نو بيا زه پوهېږم چې څنگه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضيه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شريک يې.

سورگل وډار شو ، هغه اوويل: څارنوال صيب يوه ورځ زما دوکان ته باز راغلی وو ، نور ملگري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د بناړوالي مامورين راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر يې وکړ ، باز د دوی په وړاندې ودرید ، هغوی ته يې اوويل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولی ، دا دوکان زما دی ، يو چاته يې زنگ اووهه شيبه وروسته د بناړوالي مامور ته زنگ راغی ، تليفون کې وغږيدو کله چې تليفون قطع شو نو باز ته يې اوويل: - بناغليه ما تاسو نه پيژندی ، له هغه څخه يې بڅښنه او غوښته ، د بناړوالي کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملگري شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسيری؟

سورگل غلی وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه يې بيا تکرار کړه.

سورگل د باز اوسيدو ځای په اړه معلومات ورکړل

پوليسو د هغه د نيولو لپاره عمليات پيل کړل د باز ځای يې پيدا کړ.

د هغه له کوره تاو شول ، باز تلويزيون ته ناست وو په تلويزيون کې د امپرخان (سکرېټ سوپر هيرو فلم) لږيدلی وو ، هغه ورته ځير ځير کتل.

د باز ساتونکو غږ کړ: قومندان صيب پوليس!

هغه زر له خپله ځايه پاڅيد ، د ريموت بټن يې اووهه تلويزيون يې خاموش کړ ، په کړکي کې يې وکتل د کور مخې ته يې پنځه رنجري ولاړې وې.

په خپلو ساتونکو يې غږ کړ: گورئ ډزې ونه کړئ ، ځانونه تسليم کړئ!

کسانو يې هغه ته اوويل:

- په جينی څه وکړو؟

باز جینی ته وکتل ، هغه یې په څوکی کې کینولې وه. لاسونه او پښې یې تړلې وې.
هغه ژر منډه کړه دوسمال یې راواخیست ، د څانګې په خوله یې کېښود هغه یې هوشه شوه.

باز خپلو کسانو ته امر وکړ: جینی لاندې زېږزمینی ته یوسئ هلته یې داسې پټه کړئ ، چې شیطان یې هم درنه ونه گوري.

هغه د پولیسو مخې ته ورغی هغوی ته یې اوویل:

امر صیب دلته د څه لپاره راغلي یې!؟

پولیس اوویل: موږ ته ستا د نیولو امر شوی باید موږ سره خوزې ته لار شي.

باز وځنډل

بیا یې اوویل: قومندان صیب ، نه رښتیا امر صیب ، ما څه کړي په کوم جرم زه باید خوزې ته لار شم ؟

پولیس اوویل: د دې پوښتنې ځواب به خوزې کې ترلاسه کړي.

د پولیسو مشر خپلو عسکرو ته امر وکړ:

کور تلاشي کړئ ، هرځای اوگورئ!

باز وروراندې شو ، هغه ته یې اوویل:

امر صیب تاسو زما کور نه شی تلاشي کولئ!

پولیس وځنډل ، هغه ته یې اوویل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه بڼه وي یا بد ، موږ ته امر شوی او ته باید قانون ته درناوی ولري.

باز وځنډل هغه ته یې اوویل: یوه شیبه !زه اوس اوگورم چې ته څنګه په ما قانون پلی کوي

ژر یې تلیفون راواخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ یو چا سره یې خبرې شروع کړې:

بلي قومندان صیب ، څنګه یې؟

په تلیفون کې یې په زوره وځنډل:

نه قومندان صيب ، خو يو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور
تلاشي کړي او وايي چې زه بايد حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا ډډ غږ راغی ، باز ته يې اوويل: ته ورکړه تليفون! چې دا څوک دی؟
باز تليفون د پوليسو امر ته ورکړ.

امر تليفون غږ ته نږدې کړ:

- بلې څوک يې ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنگ سور شو ، ژر يې اوويل:

قومندان صيب څنگه يې؟ امر کوي ، څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوويل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته يونسي!

د پوليسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشي مه کوي

- تليفون کې يې اوويل سمه ده قومندان صيب په سترگو ، نور څه خدمت وي؟

تليفون قطع شو باز ته يې ورکړ ، هغه خپلو پوليسو ته امر وکړ: سره راټول شئ
حرکت کوو!

باز وخنډل ، پوليس ته يې اوويل: څنگه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په يو
تليفون کې عمليات کنسل شي؟ گوره بڼه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په
وړاندي قانون ماتون انتن نه ورکوي.

او که موږ سره چای څکئ بيا نو راځی ، باز ميلمانو ته د سترگو په منځ کې ځای
ورکوي

د پوليسو امر هغه ته وکتل ، شونډې يې وڅوڅيدې ، هغه ته يې اوويل: له مانه خو د
يو ځاين په لاس وژغورل شوي له خدايه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول
انسانان د هغه پر وړاندي راټول وي ، ته به هلته څه کوي!؟

پولیس سره راتول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه خړې دورې جگیدې ، په گردونو کې پناه شوې.

د باز یو کس هغه ته مخامخ ودرید په لور غږ یې اوویل: - واه قومندان صیب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخنډل ، باز په برپتو لاس تېر کړ شونډې یې وخوځیدې ، ویې ویل: په دې سیمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کیدی ، ټولو وخنډل ، یوکس اوویل:

قومندان صیب په هغه جینی څه وکړو ؟

باز اوویل: نن یې څومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بیا اوویل: زره مو غواړي چې دیارلسمې ته یې هم پرېږدو!؟

کسانو یې اوویل: قومندان صیب ستا امر ته په تمه یو.

باز هغوی ته اوویل:

- کار یې خلاص کړئ!

د کاله په بر سر کې یې یوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته یې اوویل: هغه کوټه گورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کندی ته یې گذار کړئ ، چې د قیامت په ورځ هم نه شي راپاڅیدئ.

ټولو اوویل: سمه ده قومندان صیب.

لس کاله وروسته:

باز تلویزیون ته ناست وو ، په تلویزیون کې د فرار از زندان سریال شروع وو کوته د سیکریتو لوگو نیولی وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه یو کس په منډه کوټي ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

قومندان صیب پولیس ، پولیس!

باز وخنډل ، په برپتو یې لاس تېر کړ ، کسانو ته یې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پولیسو مخې ته ورغی ، په لور غږ یې اوویل:

- لکه چې چکر ته مو زړه شوی یا مو د کور چرګان وږي شوي د دانو اخیستو لپاره راغلي یی ، که څنگه دي خوا غلط شوي یاستی؟

د رنجري له مخکې سیټ څخه دنگ ځوان بنکته شو توري چشمي یې له سترگو لري کړي ، غټې شنې سترګې ، سپین پوستکی او څر ویبنتان یې درلودل.

د باز په لور یې قدمونه واخیستل ، باز ته یې اوویل:

- تا به پخوا چرګانو ته داني ورکولي ، اوس وار رارسیدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخنډل ، قومندان! ستا غونټي چرګان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې یې چیغه ترې اوویسته.

باز اوویل:

- ته ما پېژني چې زه څوک یم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته یې اوویل: تاخو زه پېژنم چې د یوڅو گیدارانو مشر یې او له یو څو غټو گیدارانو سره اړیکه لري ، خو ته ما نه پېژني ، چې زه څوک یم؟

باز اوویل: قومندانه چې ته هرڅوک یې د خپل ځان لپاره به یې ، باز تراوسه پوري خپل پلار ته هم ټیټه نه ده ویلي ، ته نو بیا څوک یې!؟

قومندان موسکی شو ، هغه ته یې اوویل:

- بازه دا ځلي ته تېروتي یې ، ته له داسې چا سره اوختی یې ، چې پوره لس کاله یې له تاڅخه د غج اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور یخي اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ويې خندل.

قومندان هغه ته اوويل:

ته پوهيږې چې زه څوک يم!؟

زه ايمل خان يم ، ايمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخيستل.

د باز سترگې رډې وختې د مخ رنگ يې تور شو ، هغه ته يې اوويل: ته خو ما وژلی وې ، نو بيا دلته!؟

ايمل خان اوويل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی يم.

اوس اووايه چې خور مې چپرته ده؟

باز وخنډل هغه ته يې اوويل:

څه! خور دې ، خور دې يادوي!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ايمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژاړه شو چيغه يې کړه! خورې زه راغلم ، ايمل خان ورور دې راغی.

باز لاندې لاس وغځوه د بوټ څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولگيدو توپانچه يې له لاسه ولویده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوټې ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

څانگې خورې! خورې ته چپرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوټې څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيدا کړه؟

ایمل خان له ډېرې غوسې سور او بښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چیغه یې کره!

قاتله خور می چپرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره یې ډول هغه ته ویل:

- خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ایمل خان بیا کوټې ته منډه کره ، کوټه کې یې څوک پیدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه گذار کړ ، د باز په تپي ځای یې پښه کېښوده ، په هغه یې چیغه کره:
او وایه خور می چپرته ده؟ کنه مغزه دې شیندم.

باز سترگې ورپورته کړې ، ایمل ته یې اوویل:

- خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره یې بوځي ژوندی یې نشي بیولی ،
یوازې هډوکي به یې له ځان سره یوسي ، مور هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو
نور یې مور میلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې باید تللی وای هغه ځای ته
مو ولیرله.

د ایمل خان له سترگو او بښکي راغلي ، په باز یې د سوکانو او لغتو گذارونه وکړل ، په
هغه یې چیغې کړې:

- قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونيو ، هغه ته یې ډاډ ورکوه او د ارامیدو سپارښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له ټولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجري تاپر ته تکیه وهلي وه ،
لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروراندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کره.

باز اوویل:

- زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

- قومندان صيب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ايمل خان ورغی د هغه مخي ته کيناست ، باز هغه ته اوويل:

- ايمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږي چې مور او خور دې ما دوزخ ته ليرلي خو په دې نه پوهېږي ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته ليرلي؟

ايمل وروراندې شو ، سترگې يې له قهره ډکې وې ، هغه ته يې اوويل: ستا مطلب څه دی! غواړي چې څه اووايي؟

باز په خندا شو ، هغه ته يې اوويل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته ليرلي ، مطلب دا چې ما وژلي ما.

- کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرايور يې زموږ کس وو ، هغه موږ ته زنگ اووهه ، چې غوښه مو دروان کړي هملته ودرېږي ، چې درته ويې سپارم ، له غوښې څخه يې مطلب ستا تره وو ، کله چې سيدکرم ته راورسيدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان وو ، هغه په موږ ډزې وکړې ، زما بل ملگری يې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونيو او په دا سر سر مو اوويشت ، په لاره کې د پوستي کوم قومندان چې وو هغه سره ما معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د ترلاسه شوي مال نيمايي برخه ورکوم.

او پاتې شوه د پلار خبره دې ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ويشت لکه کلدارو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته يې وزرې پورته شوې.

ايمل خان په ژړا وو هغه ته يې ويل:

قاتله، قاتله دا ته څنگه انسان يې په اوجود کې دې زړه دی که کوم بل څه دي!؟

په لاس کې يې توپانچه وه له ډېرې غوسې يې لاسونه رپيدل ، د توپانچې ماشه يې کش کړه.

باز چيغې کړې!

- نه ، ته ما نشي وژلی ، زه غواړم د قومندان ښکې سره وغږېږم.

ايمل خان اوويل:

- ستا وخت پای ته ورسید عزرائیل نن ستا مېلمه دی ، او په جهنم کې به د قومندان
ذکي سره وغږېږي.

له عسکر څخه يې د باز توپانچه واخيسته ، د باز په سر يې ونيوله ، هغه ته يې ويل:

- ته قاتل يې د ډېرو انسانانو په وينو دې لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کيدلو وړ نه
يې ، که ستاسو غونټي انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنيا به د مینې ځای وو، ژوند به
له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته يې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سړی او غورځيد ، د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صيب!

ایمل خان هغه ته اوويل:

د دې سړي په دوسيه کې وليکه چې د پوليسو له ورتلو مخکې يې ځان وژنه کړې وه.

پوليس اوويل:

سمه ده قومندان صيب ، امر مو پرځای کيږي.

ایمل خان د کوتې پر لور لاړ ، د کوتې تل يې رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړی
پکې پراته وه.

د کوپړی لاندې د اوسپنې سپين ځنځير وو.

ایمل خان ديوال ته تکیه اووهله.

د ځنځير په ليدو تېر وختونه ورياد شول ، د ځانگې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځير
ورکړی وو ، ورياده شوه له سترگو يې اوښکې بهيدې.

د ځانگې هډوکي يې له ځايه تول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنگ يې بنځه
کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودرید او ویل يې:

- خانگي، موري، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهېزم چې نن به ستاسو
روحونه ارام شوې وي.

پای

درنو لوستونكو!!!

خپلي نيكي مشوري مو په لاندي ادرسونو را سره شريكولي شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فېسبوک پاڼه - Faizullah Amin

واټس اپ شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس - Aminafghan1999@gmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**